

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **M. M.**, nar., státní příslušnost U., bytem ul., U., zastoupen **M. D.**, nar. ..., bytem V Ú. 611/12, B., proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30.03.2016, č.j. CPR-1883-2/ČJ-2016-930310-V231,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 09.12.2015, č.j. KRPB-282723-20/ČJ-2015-060022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) bylo žalobci dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 6 měsíců. Shora specifikovaným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo prvostupňové

rozhodnutí změněno v části výroku týkajícího se stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, když tato doba byla žalovanou změněna a stanovena v délce 3 měsíců. Ve zbylé části bylo v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), prvostupňové rozhodnutí žalovanou potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto.

II. Žaloba

Žalobce namítal, že žalovaná na podkladě provedených důkazů dospěla k nesprávným skutkovým zjištěním a z nich dovodila nesprávné právní závěry, pokud shledala porušení právních předpisů o pobytu na území ČR. Žalovaná nesprávně hodnotila shromážděné podklady, čímž překročila meze správního uvážení. S některými jeho tvrzeními a předloženými důkazy se žalovaná vůbec nevypořádala. Napadeným rozhodnutím byl porušen zákon o pobytu cizinců, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu ve správním spise. V jeho případě pak nebyly splněny podmínky k rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu, že na území ČR pobýval bez platného víza či povolení k pobytu. Žalobce neměl v úmyslu dopustit se porušení jakéhokoliv právního předpisu. Vycházel z toho, že jeho povolení k pobytu je nadále platné a na území ČR proto pobývá po právu. Taková okolnost je pak pro posouzení věci podstatná z pohledu zajištění procesních práv cizince. Žalobce se tedy nedopustil porušení žádného ze zákonných povinností a v jeho případě nejsou ani dány žádné skutkové nebo právní okolnosti, které by mohly odůvodnit závěr o správním vyhoštění.

Žalobce dále namítal, že se správní orgány nedostatečně a nesprávně vypořádaly s otázkou, zda důsledkem případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce si v ČR již vytvořil sociální a ekonomické vazby, integroval se zde a i nadále hodlá žít řádným životem tak, aby jeho pobyt na území ČR byl přínosný i pro ČR, a to nejenom z pohledu příspěvků do rozpočtových příjmů ČR, které hodlá v souladu s příslušnými právními předpisy plnit. V konkrétním případě by tedy správní vyhoštění představovalo citelný zásah do jeho soukromého a rodinného života.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na prvostupňové i napadené rozhodnutí, neboť žaloba obsahuje totožné námitky, které byly uplatněny v průběhu řízení o správním vyhoštění, a ke kterým se již podrobně vyjádřila. Žalovaná je přesvědčena, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a ze své strany neshledala porušení žalobcem citovaných zákonných ustanovení, a proto navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom,

zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutím o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačních systémů smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

Žalobce předně namítal, že v době rozhodnutí o vyhoštění na území ČR oprávněně pobýval. Soud k tomu uvádí, že dle obsahu správního spisu i rozhodnutí správních orgánů žalobce na území ČR pobýval na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání s dobou platnosti do 22. 9. 2012. V době platnosti tohoto oprávnění podal dne 7. 9. 2012 žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu občana 3. státu, přičemž řízení bylo ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu usnesením ze dne 15. 11. 2012 zastaveno. Předmětné usnesení bylo v rámci odvolacího řízení potvrzeno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 8. 7. 2015, č.j. MV-2637-4/SO/sen-2013 (právní moc dne 14. 7. 2015). Protože o žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu nebylo rozhodnuto v době platnosti původního povolení, tedy do 22. 9. 2012, vztahovala se na žalobce v době od 23. 9. 2012 do pravomocného rozhodnutí o této žádosti fikce oprávněnosti pobytu dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, na základě které mohl oprávněně pobývat na území ČR. V průběhu této fikce podal žalobce dne 13. 2. 2013 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, vedené pod sp. zn. OAM-2778/TP-2013. Jeho žádost byla rozhodnutím správního orgánu dne 4. 5. 2015 zamítnuta. Rozhodnutím Komise ze dne 3. 2. 2016, č.j. MV-101948-4/SO-2015 (právní moc dne 16. 2. 2016) bylo zamítnuto jeho odvolání proti předmětnému zamítacímu rozhodnutí. Dne 14. 7. 2015 pak pozbyla platnosti fikce oprávněnosti pobytu dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce odcestoval z území ČR dne 11. 7. 2015 (tedy v době oprávněnosti svého pobytu na území ČR) a do ČR následně přicestoval dne 23. 8. 2015, přičemž od tohoto data již pobýval na území ČR neoprávněně. Na základě shora uvedeného dospěl správní orgán I. stupně, respektive žalovaný, k závěru, že žalobce v období od 23. 8. 2015 do 30. 11. 2015 pobýval na území ČR bez víza či jiného oprávnění k pobytu, neboť pozbyla platnost fikce oprávněnosti pobytu dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v této souvislosti nijak konkrétně neuvedl, z jakého důvodu je tento závěr správních orgánů nesprávný a z čeho dovozoval, že povolení k dlouhodobému pobytu bylo platné i po datu 14. 7. 2015. Nesprávný předpoklad žalobce, že na území ČR pobývá oprávněně, ačkoliv tomu tak nebylo, nemůže v posuzovaném případě vést k závěru o nemožnosti uložení správního vyhoštění. V posuzovaném případě žalobce pobýval na území ČR od 23. 8. 2015 do 30. 11. 2015 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Fikce oprávněného pobytu dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pozbyla platnost ke dni 14. 7. 2015, kdy nabylo právní moci rozhodnutí odvolacího správního orgánu o žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu občana 3. Státu. Žalobci od data 14. 7. 2015 nesvědčilo žádné jiné oprávnění k pobytu na území ČR. Na jeho neoprávněném pobytu na území ČR nemění ničeho ani skutečnost, že podal dne 13. 2. 2013 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť podáním žádosti o trvalý pobyt (v tomto případě navíc až v době oprávněnosti pobytu žalobce na území ČR na základě fikce) nevzniká dle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců automaticky oprávnění k pobytu na území ČR. Žalobce by mohl na území ČR pobývat v době řízení o jeho žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu

pouze tehdy, pokud by naplnil podmínky ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, tedy pokud by žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podal za splnění zákonných podmínek. Toto se však nestalo, neboť žalobce podal žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců až ke dni 1. 12. 2015, kdy však již nebyl držitelem žádného platného oprávnění k pobytu, neboť poslední platné oprávnění na základě fikce pozbylo platnosti ke dni 14. 7. 2015.

Jak plyne ze shora citovaného ustanovení § 19 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, předpokladem pro uložení správního vyhoštění je pobyt bez víza. Při zkoumání naplnění této skutkové podstaty se správní orgán nezabývá zaviněním, tj. zda se tak stalo úmyslně či z nedbalosti. Správnímu orgánu nelze vytknout, že by v posuzovaném případě nedostatečně zjistil skutkový stav věci a z něho vyvodil nesprávné právní závěry, či by skutkový stav neměl oporu ve správním spise, jak v obecné rovině namítal žalobce. Soud k věci dále uvádí, že ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců umožňuje uložení správního vyhoštění až na dobu 3 let. Žalobci byla doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovena ve spodní hranici zákonné sazby, a to v délce trvání 3 měsíců. Žalovaná při určení této doby přihlédla k polehčujícím okolnostem, tj. zejména oprávněnému pobytu žalobce na území ČR v délce 8 let, kdy si plnil své právní povinnosti, k délce pobytu bez platného oprávnění k pobytu v trvání cca 3 měsíců a taktéž k dobrovolnému dostavení se na pracoviště správního orgánu, což bylo vyhodnoceno jako jeho snaha o aktivní řešení bytově situace. Nelze tudíž dospět k závěru, že by se správní orgány nezabývaly posouzením všech podstatných skutečností a naopak při stanovení doby trvání správního vyhoštění zohlednily okolnosti svědčící ve prospěch žalobce.

Další žalobní námitka se týkala zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Dle ustanovení § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Vodítkem pro aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců může být rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS. V publikované právní větě se uvádí, že „[p]řiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 (nyní § 119a odst. 2 – pozn. NSS) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky.“ Dále se v odůvodnění rozsudku konstatuje, že „§ 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců (nyní § 119a odst. 2 – pozn. NSS) je promítnutím mezinárodních závazků, které pro Českou republiku vyplývají z čl. 8 Úmluvy (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, publikovaná pod č. 209/1992 Sb. – pozn. NSS). Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Do tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, tedy jen na základě zákona a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu legitimních zájmů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vymezeny. Na straně jedné není pochyb o tom, že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území ČR je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy, na straně druhé je podle ustálené

judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu ČR třeba v každém konkrétním případě zvažovat, zda intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je přiměřená právě významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu má být k tomuto zásahu přistoupeno (...) Respektování principu proporcionality je nezbytnou podmínkou jakéhokoli přípustného omezení základních práv. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva např. ve věci Daliova a další proti Francii (rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1998), je třeba v každém případě uvážit, zda je respektována spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé.“

Soud k věci uvádí, že dle správního spisu žalobce pobýval na území ČR od roku 2007. Přímé rodinné příslušníky zde nemá a ani nesdílí společnou domácnost s občanem ČR či EU. Rodinné příslušníky, tj. rodiče, manželku a dvě děti, má na Ukrajině, přičemž je s nimi v pravidelném telefonickém kontaktu. Dle svého vyjádření na Ukrajinu jezdí pravidelně dvakrát ročně na jeden měsíc a s manželkou společně bydlí v pronajatém bytě. Nelze proto dospět k závěru, že by rozhodnutím o správním vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného života. Žalobce žádné jiné vazby k ČR neuváděl.

Z rozhodnutí správních orgánů pak vyplývá, že se naplněním ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců důkladně zabývaly a v rozsahu nezbytném pro soulad jejich rozhodnutí s požadavky uvedenými v ustanovení § 2 správního řádu zjišťovaly a podrobně hodnotily veškeré skutečnosti. Soud se plně ztotožňuje s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně podrobně popsal, jak zhodnotil konkrétní situaci žalobce, kdy přihlédl jednak k jeho rodinným vazbám, tak i těm společenským, sociálním a kulturním, a to na území členských států EU, dále vzal v potaz jeho věk, zdravotní stav, vztah k domovskému státu, jakož i délku pobytu na území zdejšího státu a délku protiprávního jednání. S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce důvodnou.

Žalobce uvedl, že v návratu do země původu mu brání obava z toho, že bude muset jít na Ukrajině na vojnu a bojovat. Současně však tvrdil, že se na Ukrajinu pravidelně dvakrát ročně vracel. Soud k věci uvádí, že obava z možného nástupu do armády je sice pochopitelným důvodem pro setrvání na území ČR, avšak z pohledu překážek správního vyhoštění není rozhodná. Krajský soud se v tomto směru ztotožňuje se závěry Ministerstva vnitra, Odboru azylované a migrační politiky, které pro účely řízení o správním vyhoštění žalobce ve svém závazném stanovisku ze dne 2. 12. 2015, č.j. KRPB-282723/ČJ-2015-060022-SV, uvedlo, že předmětnou obavu žalobce nelze považovat za relevantní k ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, jelikož branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem a povolávání k výkonu vojenské služby ještě samo o sobě není možné považovat za pronásledování nebo persekuci, byť by byl výkon vojenské služby spojen s rizikem účasti při bojových akcích v ozbrojeném konfliktu. V případě žalobce nadto nelze předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl být v jeho případě uplatněn diskriminačně.

Soud k věci závěrem uvádí, že žádné z práv v Listině uvedených nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky (čl. 14 odst. 4 Listiny). „*Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či nevypustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České*

republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území“ - viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>. Soud k tomuto dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.05.2015, č.j. 9 Azs 71/2015-35, ve kterém uvádí: „Ač se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců je snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Pro správní vyhoštění je dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu irelevantní a jejich nezohlednění nelze interpretovat jako výraz přepjatého formalismu při aplikaci práva (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69, a ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22).“

V. Náklady řízení

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. června 2016

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová